

Панијум — број деветнаест

Велики: Антиох, Константин и Последњи председник

Jeff Pippenger

2026-03-01

Кључ за исправно разлагање стихова десет до шеснаест у једанаестој глави Данила налази се у основним пророчким применама које су биле употребљене пре више од тридесет година, 1996, када је објављен часопис *The Time of the End*. Тридесет година касније, Господ је открио да још једна пророчка порука треба да буде формализована, као што је милеритска порука била формализована 1831. године. У омега-историји ових тридесет година, порука која треба да буде формализована представљена је као исправка раније поруке о исламу, како је представљена код Џосаје Лича, а такође и као исправљена порука о затвореним вратима, како је представљена код Самуила Сноуа, што је симбол приче о десет девојака. Биће објављена порука о исламу, праћена упозорењем о прогресивном затварању врата милости док Христос довршава Своје дело суда. Порука је двострука, поседујући унутрашњу и спољашњу линију, које заузврат представљају прва два корака тростепеног процеса кушања који се увек збива када се неко пророштво отпечати, као што је било откривење Исуса Христа 31. децембра 2023. године.

Часопис „Време свршетка“ садржи основни преглед будућности Америке, како је представљена у последњих шест стихова једанаестог поглавља Данила, који су били отпечаћени у време свршетка, 1989. године. Тај часопис је већ тридесет година у јавном запису, а нико није увидео да је једна од његових главних тема била верска борба између комунизма и црква под утицајем католицизма, нарочито у Украјини. Та верска битка из раздобља 1989. године објашњава контекст верске пропасти Путина, представљене Птолемејем и Озијом у побуни коју су обојица испољили у храму у Јерусалиму. Храм у Јерусалиму био је Озијин храм, а не Птолемејев храм. И Путин и Зеленски скривају исти храм на два различита начина: један као Египћанин, а други као Јеврејин.

Црква која се 1989. године борила против цара југа била је Католичка црква. А зашто не би? Атеизам Француске нанео је смртоносну рану цару севера 1798. године, па зашто папство не би узвратило за дуготрајни прогон Католичке цркве од стране атеизма, нарочито у Украјини? Још је значајније то што је ово јасно сведочанство о Украјини дошло из публикације из 1996. године, која је цитирала световне историчаре о историји 1989. године. Сада, када Господ скида печат са скривене историје четрдесетог стиха, Он је указао на борбу између двеју православних цркава како би пружио пророчки и историјски контекст битке код Рафије и њених последица, а потребне увиде већ је био укључио у часопис *The Time of the End*, који је објављен пре тридесет година.

Пропаст Наполеона подудара се са постепеном пропашћу Лењина, Стаљина и система Совјетског Савеза. Када је пророчко јужно царство преместило своју престоницу у Русију, догодиле су се две велике револуције 1917. године. Прва је оно што се назива Руска

револуција, када је цар био свргнут, а затим је исте године уследила Бољшевичка револуција, која је довела до грађанског рата од 1917. до 1922. године. Године 1922. основан је Совјетски Савез.

Почетак Русије као духовног цара југа представљао је двостепену револуцију која је довела до грађанског рата, а затим до образовања конфедерације земаља. Распад Совјетског Савеза такође се одвијао у два корака, почевши од рушења Берлинског зида 9. новембра 1989, што је потом довело до распуштања Совјетског Савеза 31. децембра 1991. Као последњи владар Русије, цар југа, Владимир Путин био је претстављен првим руским владаром — Владимиром Лењином.

Владимир значи „велики вођа“, а Путин значи „пут“. Лењин значи „велика река“, али је Владимир Лењин изабрао име Лењин да сакрије своје право име, које је било Владимир Иљич Уљанов. Иљич значи „син Илијин“, а Уљанов значи „младачки син Илијин“.

Велики руски вођа на путу, у историји представљеној битком код Рафије 217. године пре Христа, био је предочен првим вођом Русије, који је као Владимир Лењин био велики вођа моћне реке, али који је сакрио своје име. Име је симбол карактера, а то што је Владимир сакрио своја два имена представља карактер који је изабрао велику реку политичке мисли, уместо карактера представљеног Илијом, што значи „Бог је Јехова“. Корен атеизма јесте порицање Бога, а атеизам је првенствена особина цара југа. Друго и треће Лењиново дато име наглашавају Илију и његовог сина, а крај Русије као цара југа представљен је Птолемејем IV, који је однео победу у бици код Рафије, али када се Антиох вратио 200. године пре Христа у бици код Панија, тада је владао Птолемејев петогодишњи син. Лењинова два изворна имена поистовећују Илију и његовог сина и усклађују се са Птолемејем и његовим сином. Илија и порука његовој деци јављају се у последњим данима, непосредно пре „великог и страшног дана Господњег;“ где су такође смештене битке код Рафије и Панија.

Ево, ја ћу вам послати Илију пророка пре него дође велики и страшни дан Господњи; и он ће обратити срце отаца к деци, и срце деце к оцима њиховим, да не бих дошао и ударио земљу проклетством. Малахија 4:5, 6.

Сведочанство Озије и Птолемеја поклапа се у једанаестом стиху једанаесте главе Данила, а Озија је живео једанаест година после своје побуне и губе; док је Птолемеј владао укупно седамнаест година, што је исти број година између битака из једанаестог и петнаестог стиха. Пророчанство од 250 година, које је почело 457. године пре Христа, завршило се 207. године пре Христа усред те две битке; десет година после Рафије и седам пре Панијума. Владавина Птолемеја IV почела је 221. године пре Христа, а он је умро 204. године пре Христа, тако да тих седамнаест Птолемејевих година није иста линија као седамнаест година од Рафије до Панијума. Нити су то истих седамнаест година које су представљене завршетком пророчанства од 250 година, које почиње са Нероном 64. године, а завршава се 313. године. Од 313. године до првог закона о недељи 321. године има осам година, а девет година касније, 330. године, Константин је поделио царство на исток и запад.

У сасвим блиској будућности Путин и Русија ће поразити Украјину, и стопе Птолемеја и Озије почеће да се понављају у историји представљеној дванаестим стихом. Два библијска сведока смештају коначну кризу за Путина у кризу цркве и државе. Њихова побуна испољила се у храму у Јерусалиму, те тако Озијин храм и религију одређује као тачку пророчког упућивања.

Зеленски, што значи „зелени“, марионета је глобалистичких бирократа Европске уније и Уједињених нација, чији је глобалистички програм прикладно представљен зеленим политичким покретом који обожава мајку земљу. Прилично је што је Зеленски био глумац, јер је он очигледно заступник других сила, а значење његовог имена — „зелени“ — поистовећује политичку филозофију која усмерава његове покрете на шаховској табли људске историје. Мат је одмах иза угла за Зеленског.

У овој завршној историји побуна Озије и Птолемеја поново ће се одиграти, али је Птолемеј (Путин) умро четири године пре битке код Панија, а последњег владара цара југа представља петогодишње дете којим управља низ покварених и неспособних намесника.

Птолемеј V имао је свега око 5–6 година када је ступио на престо 204. године пре Христа (након тајанствене смрти свога оца), а Птолемејско краљевство било је парализовано низом неспособних или корумпираних намесништава током његове владавине. Прво намесништво трајало је од 204. до 202. године пре Христа, пошто је смрт Птолемеја IV била прикривена, а његова мајка Арсиноја III убијена. Дворски миљеници Сосибије, дугогодишњи министар под Птолемејем IV, и Агатокле, брат Агатоклеје, љубавнице Птолемеја IV, прогласили су себе за намеснике. Они су фалсификовали или предочили завештање којим су постављени за старатеље, младог краља ставили под старање Агатоклеје и њене породице и уклонили могуће супарнике. Сосибије је управљао великим делом ране администрације.

Промена је наступила око 202. године пре Хр., када је Агатокле постао преовлађујући намесник, али је био надалеко омражен због разврата и рђавог управљања. Народни устанак у Александрији довео је до тога да га је руља сурово линчовала, уз номинално одобрење дечака-краља. Потоњи намесници били су Тлеполем, управник Пелузија, а затим Аристомен. У време битке код Панијума 200. године пре Хр., краљевство се налазило под овим смењујућим низом намесника и дворских саветника.

У бици код Панијума птолемејским снагама у самом боју није заповедао лично Птолемеј V, него генерал Скопас из Етолије, најамнички заповедник постављен под намесништвом. Млади цар није имао стварну власт — одлуке, војна стратегија и свеукупна слабост царства проистицали су из парализе намесника, унутрашњих побуна (као што су устанци домородачких Египћана) и дворских сплетки. Та нестабилност омогућила је Антиоху III Великом да код Панијума одлучно порази Скопаса и трајно отме Келесирију, укључујући Јудеју, од птолемејске власти.

Историчари расправљају о вероватноћи да је Птолемеј IV умро од тровања, што је такође део историјских нагађања у вези с Владимиром Лењином, Јосифом Стаљином, као и царицом југа, Клеопатром. Путин односи превагу у украјинском рату, али тада почиње

његова пропаст са његовом жељом да успостави однос контроле какав је Совјетски Савез некада имао над украјинском црквом, што је, када је 1989. године било уклоњено, било симбол победе цара севера над царем југа.

Украјина је колевка источнословенског православља. Крштење Владимира Великог догодило се 988. године у Кијеву. Москва је касније, након пада Цариграда, присвојила назив „Трећи Рим“, постављајући себе као законитог наследника и духовног чувара свих руских земаља, укључујући и Украјину као своју „канонску територију“.

Московска патријаршија је одувек посматрала Украјину као духовно нераздвојиву од Русије под геслом „Један народ, једна вера“, што је израз који је и сам Путин више пута употребио. Украјина, нарочито од 2014/2022, све више доживљава надзор Москве као колонијалну и империјалну доминацију, а не као истинско духовно материнство. Закључно са фебруаром 2026. године, постоје две супарничке православне структуре. Једна је Православна црква Украјине, која је од 2019. године независна од васељенског патријарха Вартоломеја Цариградског. У Кијеву се Православна црква Украјине сматра истински националном црквом.

Читалац нека буде опрезан: Православна црква Украјине је друга црква од Украјинске православне цркве. Украјинска православна црква је повезана са Руском православном црквом, и из тог разлога је Зеленски напада. Ватикан се противи нападима Зеленског који су већ у току, али Путиново одметништво из дванаестог стиха следи након његове победе код Рафије, и тек је будуће.

Украјинска Православна Црква је историјски била повезана са Московским телом. Након инвазије 2022. године, Украјинска Православна Црква је у мају 2022. прогласила пуну аутономију, али су украјинске државне истраге (DESS) више пута тврдиле да она и даље остаје канонски и правно повезана са Москвом. Украјина је у августу 2024. усвојила закон (који је потписао Зеленски) којим се забрањује свако верско тело повезано са Руском Православном Црквом („државом агресором“). Украјинској Православној Цркви је наложено да у потпуности прекине везе или да се суочи са судски наложеним распуштањем своје Кијевске Митрополије. Крајем 2025. и почетком 2026. године, у току су рације, преноси парохија у Украјинску Православну Цркву (више од 1.300 од 2022), судски поступци, као и упозорења стручњака УН на забринутости у погледу верских слобода у вези са Украјинском Православном Црквом.

Ватикан се јавно успротивио сваком присилном распуштању Украјинске православне цркве. Русија и Путин ово представљају као отворени прогон канонског Православља и учинили су заштиту „руских православних цркава“ изричитим захтевом у свим мировним преговорима. Руска пропаганда доследно повезује Украјинску православну цркву и нападе украјинске државе на њу са „нацизмом“ и као део свог оправдања „денацификације“.

Путин ће дрско „ући у храм“ и присвојити себи пуно духовно господство над украјинским Православљем, у настојању да целокупну украјинску црквену структуру поново потчини Москви, захтевајући да буде признат као законити духовни поглавар руског православног

света.

Ово је тачна паралела Птолемеју који улази у Светињу над светињама, док је Озија Зеленски који настоји да кади. Птолемејева побуна била је у Светињи над светињама, а Озијина у Светињи. Јужни цар, занесен победом „граничне области“, окончавши посредничку моћ нацизма, а потом престајући у место које припада једино подручју религије. Тада ће уследити изненадно промислитељско понижење, и Путин ће нестати са позорнице (као што је Птолемеј IV умро 204. пре Хр.). После вакуума моћи једне „фазе слабих наследника“, северни цар се враћа с већом силом и односи превагу у савременој бици код Панијума у 15. стиху.

Седамнаест

Седамнаест година појављује се три пута у историји, тамо где се битке код Рафије и Панијума стапају заједно, правило на правило. Седамнаест година од Миланског едикта, када су источни и западни престоли царства били сједињени браком, па све док царство није било подељено и разведено 330. године. Тих седамнаест година, на почетку и на крају, представљају путоказе двају других повезаних пророчких раздобља. Почевши од Нерона 64. године, обележава се раздобље прогона које се окончало у историји Константина Великог. Прелаз од Нероновог раздобља прогона ка компромису који представља Константин означава прелаз од цркве Смирне ка цркви Пергама. 313. година и Милански едикт означавају крај цркве Смирне, а крај седамнаестогодишњег раздобља је 330. година, што је било испуњење тристашездесетогодишњег пророчанства из Данила 11:24.

И ући ће мирно и у најплодније крајеве покрајине; и учиниће оно што нису чинили ни оци његови, ни оци отаца његових; расуће међу њима плен, и грабеж, и богатство; да, и смишљаће своје намере против тврђава, али само за време. Данило 11:24.

Седамнаест година од 313. и Миланског едикта почиње испуњењем једног пророчанства и завршава се испуњењем другог пророчанства. Прво пророчко испуњење, које означава почетак, указује на прелазак из цркве у Смирни у цркву у Пергаму, а пророчанство које означава крај тих седамнаест година указује на поделу Рима на источни и западни Рим. Тих седамнаест година одређено је пророчком историјом, а не неким посебним прогласом о седамнаест година. Алфа поделе друге цркве од треће цркве била је усклађена са поделом царства на исток и запад при испуњењу временског пророчанства од 360 година. Та два пророчанства успостављају раздобље од седамнаест година, и она треба да буду утврђена као законито пророчко раздобље на основу сведочанства двојице или тројице; ако је седамнаест ваљан пророчки симбол.

Ти сведоци постоје у другом периоду од 250 година који је започео 457. године пре Христа. Тога датума отпочело је Данилово пророчанство о 2.300 година из Данила 8:14. Година 457. пре Христа представља пророчку полазну тачку и утврђени пророчки путоказ. Продужавање за 250 година у будућност доводи до 207. године пре Христа, што је историјски период између битака код Рафије и Панијума. Битке код Рафије и Панијума не могу се раздвојити, јер је у обе укључен Антиох Велики. Од битке код Рафије 217. године

пре Христа до битке код Панијума 200. године пре Христа протекло је седамнаест година. Пророчанство о 2.300 година указује на промену домостроја на почетку, када је трећи указ обновио национални суверенитет Јуде, а затим и на крају, када је дошло до промене домостроја када је Христос прешао из Светиње у Светињу над светињама. Година 207. пре Христа представља промену домостроја египатске власти над Јудејом у селевкидски домострој власти над славном земљом. Домострој селевкидске контроле над славном земљом произвео је устанак Макавејаца 167. године пре Христа.

Неронов период од 250 година завршава се историјом Константина ВЕЛИКОГ, а 250 година које се окончавају између две битке јесу историја Антиоха ВЕЛИКОГ. У бици код Рафије, Птолемеј IV поразио је Антиоха Великог, а Птолемеј је владао седамнаест година. Оба периода од 250 година садрже посебан седамнаестогодишњи период. Оба се завршавају у историји владара који је познат као ВЕЛИКИ. Оба периода од 250 година почињу на утврђеном пророчком оријентир и оба се завршавају на утврђеном пророчком оријентир.

Сједињене Америчке Државе започеле су 4. јула 1776. године, и 250 година касније доводи вас до 4. јула 2026. године, када ће Доналд Трамп, који је познат као онај који настоји да Америку учини „великом“, прославити тих 250 година. Година 2026, слично 250-годишњем периоду од 457. године пре Христа, завршава се усред историје савремених битака код Рафије и Панијума, познатих као украјински и Трећи светски рат. Владавина јужног цара, раздобље првог недељног закона и раздобље од битке код Рафије до Панијума пружају три раздобља од по седамнаест година која су сва повезана са истом пророчком историјом. Три периода од 250 година сви заједно доспевају у исте пророчке историје. Та три периода од 250 година успостављају три линије пророчке истине са историјом повезаном са Доналдом Трампом, представљеним или као Константин Велики, или као Антиох Велики.

Три линије од 250 година пружају три различита, али комплементарна приказа последњих дана. Неронова линија идентификује седамнаестогодишњу историју компромиса која савршено одговара пророчким обележјима формирања иконе звери.

„Господ ми је јасно показао да ће лик звери бити образован пре него што се време милости заврши; јер треба да буде велики испит за Божји народ, којим ће бити одлучена њихова вечна судбина. Твој став је таква мешавина недоследности да ће само малобројни бити преварени.“

„У Откривењу 13 ова тема је јасно изложена; [Откривење 13:11–17, цитирано].“

„Ово је кушање кроз које Божји народ мора проћи пре него што буде запечаћен. Сви који су доказали своју оданост Богу држањем Његовог закона и одбијањем да прихвате лажну суботу, сврстаће се под заставу Господа Бога Јехове и примиће печат живог Бога. Они који се одрекну истине небеског порекла и прихвате недељну суботу, примиће жиг звери.“ Manuscript Releases, volume 15, 15.

Икона звери је спој цркве и државе, при чему црква управља тим односом. Константинов компромис у настојању да сједини паганство са хришћанством представља класичан пример компромиса последњих дана.

„У покретима који су сада у току у Сједињеним Државама, да би се за установе и обичаје цркве обезбедила подршка државе, протестанти иду стопама паписта. Штавише, они отварају врата да папство поново задобије у протестантској Америци ону превласт коју је изгубило у Старом свету. А оно што овом покрету даје још већи значај јесте чињеница да је главни циљ који се има у виду наметање светковања недеље — обичаја који потиче из Рима и који она истиче као знак свога ауторитета. То је дух папства — дух прилагођавања световним обичајима, поштовања људских предања изнад Божјих заповести — који прожима протестантске цркве и наводи их да врше исто дело уздицања недеље које је папство већ пре њих извршило.“

„Ако би читалац разумео које ће силе бити употребљене у сукобу који ускоро долази, треба само да прати запис о средствима којима се Рим служио ради истог циља у прошлим вековима. Ако жели да зна како ће уједињени паписти и протестанти поступати према онима који одбацују њихове догме, нека погледа дух који је Рим испољио према суботи и њеним браниоцима.

„Краљевски укази, општи сабори и црквене уредбе подржаване световном влашћу били су кораци којима је пагански празник достигао свој почасни положај у хришћанском свету. Прва јавна мера којом се наметало светковање недеље био је закон који је донео Константин. (A.D. 321) Овај указ је захтевао да становници градова почивају у ‘часни дан сунца’, али је допуштао сељацима да наставе своје пољопривредне послове. Иако је у суштини био незнабожачки закон, цар га је спроводио након свог номиналног прихватања хришћанства.” Велика борба, 574.

Напредовање компромиса које је довело до недељног закона, и које ће поново довести до њега, представљено је седамнаестогодишњим раздобљем од 313. до 330. године, при чему је први недељни закон из 321. средишња тачка те историје. На почетку је био брак истока и запада, а на крају развод истока и запада. Први недељни закон је средишњи међаш који представља побуну, као што тринаесто слово хебрејског алфабета, када му претходи прво слово, а за њим следи двадесет друго и последње слово алфабета, сачињава хебрејску реч „истина“. Брак на почетку и развод на крају поистовећују слово алфа са словом омега. Раздобље од 250 година које је започело с Нероном носи потпис Христа и говори о предмету садашње истине у последњим данима.

Период од 250 година који почиње 457. године пре Христа наглашава државничко умеће представљено Антиохом Великим док он стоји унутар седамнаестогодишњег периода од Рафије до Панијума. Ми га разумемо као државничко умеће, јер је 457. године пре Христа такође отпочело и пророчанство од 2.300 година. Тих 2.300 година јесте унутрашња пророчка линија која говори о Божјем делу искупљења, што се подудара са симболом црквеног управљања. За разлику од периода од 250 година који је започео са Нероном, период који почиње 457. године пре Христа бави се политичком улогом последњег америчког председника који настоји да Америку, а потом и свет, учини великим, док промовише погрешни католички појам златног доба од хиљаду година мира.

Двеста педесет година Сједињених Држава, које су звер из земље из тринаесте главе Откривења, означавају завршетак шестог царства библијског пророштва, које се завршава тамо где је и отпочело, усред рата. Победници историје одређују запис историје који се чува. Демократе, које покреће глобалистички змај, садашњу анархију сматрају револуцијом, а републиканци, који су само на речима, а без дела, ову садашњу историју сматрају грађанским ратом. Демократе су представници змаја библијског пророштва, а републиканци су представљени као отпали протестанти, или, речима Јована у Откривењу шеснаест, они су лажни пророк. Сједињене Државе започеле су у револуционарном рату и завршавају се револуционарним ратом. Републиканска странка започела је у грађанском рату и завршава се у грађанском рату. Републиканци виде грађански рат који демократи називају револуцијом.

Трамп, као последњи републикански председник, поседује пророчке одлике првог републиканског председника, који се појавио у спољашњој историји Грађанског рата. Линколнов спољашњи Грађански рат био је такође унутрашња историја Исаијиног пророчанства из седме главе, осмог стиха, које се окончало 1863. године, управо у години Прокламације о ослобођењу. Разликовање између две странке јесте прворазредно и темељно пророчко начело. Оно је започело с Каином и Авељом, које су у Христово време представљали садукееји и фарисеји, две Каинове класе које су имале да убију једног Авеља.

Фарисеји и садукееји представљају оне који су се сагласили да разапну свога Месију — из различитих разлога, али ипак сагласили. Фарисеји су тврдили да држе закон, али га нису држали, као и републиканци. Фарисеји су исповедали да чувају изворни божански закон, али су закон тумачили кроз сопствену пристрасну логику. Изворни Закон за фарисеје јесте Устав за републиканце, управо онај Устав за који тврде да га подржавају, али га не подржавају. Садукееји су одбацили силу Божју, и мада су били мања секта од фарисеја, садукееји су управљали верским и политичким поретком Јудеје у Христово време. Демократе су мања секта од републиканаца, толико мала да морају варати да би остали на власти, али на власти и остају, јер њихови противници, који тврде да подржавају једнаку правду за све, не чине ништа да спроведу начела закона за која тврде да их подржавају.

Нема ничег новог под сунцем, а две политичке странке у Сједињеним Државама исто су толико део пророчног пејзажа колико су то били фарисеји и садукееји. Наравно, постоје и многе друге паралеле дуж ове пророчке линије, али тек када сагледате пророчки однос двеју несветих сила, које се, иако супарници, уједињују против светости, тада Птоlemeја и Озију видите у правој светлости. Оба јужна цара покушала су да принесу жртву у истом храму, али Птоlemeј, из Египта, представља силу аждаје — демократе. Озија, као цар Јудеје, јесте вођа славне земље, који је отпаднички протестантизам, или лажни пророк — републиканци.

Однос између аждаје и лажног пророка класично је представљен на гори Кармилу. На тој гори Ахав је представљао аждају, а Језавелини пророци Вала и Астароте представљали су лажне пророке који су стајали насупрот Илији. Звер, то јест Језавела, и даље је била иза позорнице у Самарији. Аждаја уједињена са лажним пророком такође је била представљена уједињењем паганског Рима и Јудејаца на крсту, као што ће бити и уједињење демократа и

републиканаца у време закона о недељи. Елементи уједињене силе представљени су демократама и републиканцима унутар републиканског рога звери из земље. Те две несвете политичке силе представљене су Каином, а и линија Авеља такође поседује двоструку поделу.

Авељева линија, која је у односу на Каинову спољашњу линију унутрашња линија, и представљена је двома класама девица. Напредовање протестантског рога звери из земље, која је сједињене Државе, представљено је низом верских очишћења која почињу с црквом у Сарду 1798. године, када су сједињене Државе постале шесто царство библијског пророштва. Сард је била црква која је имала име да живи, а била је мртва. До 1798. протестантске секте које су се одвојиле од папске цркве већ су се враћале у Рим. Хришћани су у Антиохији најпре названи хришћанима.

„У Антиохији су ученици најпре били названи хришћанима. То име им је било дато зато што је Христос био главна тема њиховог проповедања, њиховог поучавања и њихових разговора. Непрестано су износили догађаје који су се збили у данима Његове земаљске службе, када су Његови ученици били благословени Његовим личним присуством. Неуморно су се задржавали на Његовим поукама и Његовим чудима исцељења. Дрхтавим уснама и очима пуним суза говорили су о Његовој самртној муци у врту, Његовој издаји, суђењу и погубљењу, о трпљењу и понизности с којима је поднео поругу и мучење које су Му наметнули Његови непријатељи, и о божанској самилости с којом се молио за оне који су Га прогонили. Његово васкрсење и вазнесење, и Његово дело на небу као Посредника за палог човека, биле су теме на којима су се с радошћу задржавали. С правом су их незнабошци могли називати хришћанима, јер су проповедали Христа и преко Њега упућивали своје молитве Богу.”

„Бог је био тај који им је дао име хришћани. То је царско име, дато свима који се сједињују са Христом. О том имену је Јаков касније писао: „Не тлаче ли вас богати, и не вуку ли вас на судове? Не хуле ли они на то дивно име којим сте названи?“ Јаков 2:6, 7. А Петар је објавио: „Ако ли ко страда као хришћанин, нека се не стиди; него нека слави Бога због тога.“ „Ако вас руже за име Христово, благо вама, јер Дух славе и Бога почива на вама.“ 1. Петрова 4:16, 14.“ Дела апостолска, 157.

Ефеској цркви дато је име хришћанске, што је довело до прогањане цркве Смирне, за којом је у историји Пергама следила црква компромиса. Када је папство заузело престо, раздвајање је Божју истинску цркву означило као цркву у пустињи. Римска црква била је Тијатира. На крају пустиње од хиљаду двеста шездесет година, настала је црква протестантизма, и од те тачке па надаље протестантски рог представљен је божанским низом испита и прочишћења.

Протестантизам је започео када је Мартин Лутер приковао својих 95 теза на врата 1517. године, а „23“ године касније, 1540, започео је језуитски ред. Године 2013. 95. и последње излагање Авакумових Таблица било је приковано на врата, а 13. марта 2013. године inaugurated је први језуитски папа. Мартин Лутер је у тој истој историји био екскомунициран од папе Лава. Процените сами...

Године 1798. црква у Сардису тврдила је да се држи имена „протестант“, али се, враћајући се Риму, већ показивала као она која не одржава своје име. Када је милеритски адвентизам 1844. године преузео бакљу протестантизма, представљао је укор против Јеровоама, првог цара Израиља, народа који су били крвни сродници племена у Јуди, где је Бог био поставио Свој храм. Јеровоам је успоставио кривотворину, засновану на религији која је представљала некадашње ропство његовог народа. Он је поновио Аронову темељну побуну подизањем обличја звери, са свим пророчким значајем повезаним с том повешћу. Али је на својој служби посвећења милеритски адвентизам укорио његову неспремност да и даље усмерава право богослужење ка светињи у којој Бог обитава. Јеровоам је желео да жариште богослужења буде у Ветилу и Дану, представљајући оне из Сардиса 1844. године који су одбили да следе Христа у Светињу над светињама.

Милеритски адвентизам је изабрао да се врати римској религији и прихватио управо оне доктринарне аргументе оних који су управо били разоткривени као лажни пророци својим одбацивањем Милерове поруке, поставивши их за своје теолошке учитеље како би оправдао своје одбацивање пророчке поруке о седам времена. Милеритски адвентизам је, као и непослушни пророк, изабрао свој сопствени пут, уместо да следи Божје вођство. Пут који безумни бирају у свим испитима и прочишћењима мудрих и лудих девојака од протестантске реформације па надаље у пророчкој историји јесте пут који се враћа клањању земљи из које сте били избављени, и, како кажу, „сви путеви воде у Рим“. Сви путеви осим Јеремијиних старих стаза.

Протестантска реформа била је предсказана Мојсијевим повратком у Египат да би извео Божји народ у Обећану земљу. Пошто их је извео из земље ропства, Бог је намеравао да Свом изабраном народу да Свој закон. У линији Мојсија и Протестантске реформе побуна се испојила непосредно после избављења. Бог је испитао Сард, народ који је тврдио да има живо име, али је био мртав у време поруке Вилијама Милера. Два очишћења догодила су се 1844. године: прво је било очишћење цркве у Сарду, која је тврдила да је протестантска, али се показало да је мртва; а затим су исте године и милерити били очишћени, у испуњењу приче о десет девојака.

Демократе и републиканци представљају две политичке класе које заједно сачињавају републикански рог на звери из земље из тринаесте главе Откривења. Мудре и луде девице су две верске класе које заједно сачињавају протестантски рог на звери из земље. Мудре девице поседују прво име дато у Антиохији. Мудре девице су хришћани, али су такође и Филаделфијци који имају обећање да ће примити име.

Ономе који победи учинићу стуб у храму Бога својега, и више неће изаћи напоље; и написаћу на њему име Бога својега, и име града Бога својега, новог Јерусалима, који силази с неба од Бога својега; и написаћу на њему своје ново име. Откривење 3:12.

Први пут је Бог назвао Свог народа хришћанским у Антиохији, а историја у којој се лаодијски покрет сто четрдесет и четири хиљаде мења у филаделфијски покрет сто четрдесет и четири хиљаде јесте такође историја Антиоха Великог, по коме је град

Антиохија назван, и који је представљен на крају периода од 250 година између битака код Рафије и Панијума.

Наставићемо о овим стварима у следећем чланку.